

Büyük şeyler düşleyebilmek...

Kral Saul kendisine damat olmasını istediğinde Davut *"Ben kim oluyorum, İsrail'de ailem ve babamın oymağı ne ki, krala damat olayım?"* diye karşılık vermişti (I.Samuel 18:18).

İşaya yüce ve görkemli Rab'bi gördüğü zaman *"Vay başıma! Mahvoldum, dudakları kirlî bir adamım, dudakları kirlî bir halkın arasında yaşıyorum. Buna karşın Kral'ı, Her Şeye Egemen RAB'bi gözlerimle gördüm"* diyerek, adeta hazırlıksız yakalanmışçasına korku ve şaşkınlıkla bağırıyordu (İşaya 6:1-5).

Rab'bin peygamber olarak Yeremya'yı atadığı haberi karşısında, Yeremya *"Ah, Egemen RAB, konuşmayı bilmiyorum, çünkü gencim"* diye karşı çıktı (Yeremya 1:5-6).

Bu ve benzer örnekleri çoğaltabiliriz. Rab'bin kulu Musa'yı hatırlayın: Rab kendi halkını Mısır'dan çıkarmak için Musa'yı Firavun'a göndermek istediği zaman, Musa'da diğer örnekler gibi kendine baktı ve böyle büyük bir görev, davet, sorumluluk karşısında yetersizliğini görerek bu çağrıya uygun biri olmadığını düşündü (Çıkış 3:10-11; 4:10-12).

Tanrı'nın sizden kendi gücünüzün ötesinde bir şeyler istediği gerçeğiyle hiç yüzleştiniz mi? Hiç önünüze getirilen bir fırsat karşısında yetersizliğinizin ağır yükü altında ezildiniz mi? Özellikle konu Kutsal Kitap'a dayanan bir hizmet, bir Tanrı işi, Mesih hizmeti veya kilise merkezli bir görev/sorumluluk almak konusuna geldiği zaman çoğu insanlar benzer duyguları tecrübe ederler.

Kutsal Kitap'taki adı geçen kimseler hakkında düşünürken genelde o kimselerin yeterliliklerini sorgulamayıp, onları kendimizden daha uygun kimseler ve birer kahraman olarak düşünmeye eğilimliyizdir. Ancak yukarıdaki örneklere baktığımızda hepsinin de bizler gibi insani zayıflıkları olan kimseler olduğu açıktır.

Diğer yandan *"Musa, Davut veya diğerleri aldıkları çağrıya yaraşır kimseler miydi?"* diye sorarsak, cevap açıktır. Hayır! Onlar kendilerinde olan üstün bir erdemden ya da güçlü imandan dolayı değil, zayıf olduklarına rağmen çağrıldılar. Bu yüzden Kutsal Kitap'ın Tanrısı'na lütuf Tanrısı diyoruz; ve bu yüzden Kutsal Kitap'ın çağrısına lütufkar bir çağrı diyoruz... Onlar hak ettikleri için değil, Tanrı çağırıldığı için Mesih hizmetinde bir yerleri oldu.

Tesniye 7:7 RAB'bin sizi sevmesinin ve seçmesinin nedeni öbür halklardan daha kalabalık olduğunuzdan değil. Siz sayıca öbür halklardan azdınız.

8 RAB size sevgisini göstermek ve atalarınıza ant içerek verdiği sözü yerine getirmek için güçlü eliyle sizi Mısır'dan çıkardı; köle olduğunuz ülkeden, Mısır Firavunu'nun elinden sizi kurtardı.

Bu kişiler güçlü, akıllı, bilge, yetenekli, mükemmel kimseler olmadıkları halde çağrıldılar. Atamız İbrahim çağrıldığı zaman tek kişi değil miydi (İşaya 51:2)? Ama lütfu ile çağırın Tanrı onu kutsayıp çoğaltmadı mı? Mısır'a göç eden atalarımız yetmiş kişi değil miydi? Ama lütuf dolu olan RAB Tanrımız vaat ettiği üzere kendi halkını göğün yıldızları kadar çoğaltmadı mı (Tesniye 10:22)?

Açıktır ki, Tanrı'nın çağrısı tek başına değildir; ama bu çağrı lütuf ile birlikte gelir. Pavlus'u hatırlayın: İstefanos'un öldürülmesini onaylayan, Tanrı'nın kilisesine zulmeden biri değil miydi (Elçilerin İşleri 8:3, Galatyalılar 1:13, Filipililer 3:6)? Ya da Petrus'u hatırlayın: Rab'bi üç kez inkar etmedi mi (Matta 26:34)?

Petrus Mesih'in öğretisini dinledikten sonra gördüğü mucize karşısında "Ya Rab, benden uzak dur, ben günahlı bir adamım" diyerek, kendisinin Mesih hizmeti için uygun olmadığını söylemişti (Luka 5:8).

Zayıflıklarına rağmen Tanrı'nın çağrısına itaat edip hizmet ederken bile, Pavlus güçsüzlüğünün farkındaydı.

II.Korintliler 12:9 Ama O bana, "Lütfum sana yeter. Çünkü gücüm, güçsüzlükte tamamlanır" dedi. İşte, Mesih'in gücü içimde bulunsun diye güçsüzlüklerimle sevinerek daha çok övüneceğim.

Pavlus'un Tanrı Sözü'nü yayarken nasıl bir durumda olduğuna bakın:

I.Korintliler 2:3 Size zayıflık ve korku içinde geldim, tir tir titriyordum!

Pavlus kendi güçsüzlüğünü, yetersizliğini bilerek yola çıktığı için, Tanrı'nın lütfuna, yardımına nasıl ihtiyacı olduğunu görerek hizmet ediyordu. Böylelikle gündelik yaşamında Tanrı'nın gücünü ve yardımını tecrübe etti ve bunu şöyle açıkladı:

II.Korintliler 3:5 Herhangi bir şeyi kendi başarımız olarak saymaya yeterliyiz demek istemiyorum; bizi yeterli kılan Tanrı'dır.

Bugünün Hristiyan dünyasına gelirse, Tanrı Sözü'nü öğretmek, yaymak, savunmak ve kiliseler kurmak için pek çok donanıma sahibiz. Bu amaç için insanlar para, zaman ve emek harcıyorlar. Sonuç kimine göre başarılı, kimine göre başarısız oluyor. Ancak açık bir şey var ki, pek çok imanlı kimse bu konuda, bazılarının göre başarısız olsa da emek ve zaman harcıyor; birileri Rab'bin Sözü uğruna boş durmuyor ve bir şeyler yapmaya çalışıyor. Soru şudur: Acaba siz bu resmin neresindesiniz?

"Ben yeterli değilim" diyerek geri mi çekileceksiniz yoksa Tanrı'nın sizi yeterli kılan gücünü tecrübe etmek için iman ile bir adım atacak mısınız?

Yeni Ahit zamanı içinde emek veren müjdeciler, öğretmenler ve havariler ile bu çağın zengin ve çeşitli imkanlarını karşılaştırdığımızda başarıdan çok, başarısızlık örnekleri görebilmemiz mümkün. Yine aynı kıyaslamadan yola çıkarsak ilerlemekte çok yavaş olduğumuzu da kabul etmemiz gerekecek.

Bu yüzden soruyorum: acaba siz bu resmin neresindesiniz? Söz'ü yaymak için çok uzaklara gitmenizi beklemiyorum. Her sabah evden çıkarken *"Rab, bu gün senin lütfuna ihtiyacı olanlara yardım elin ben olayım"* diye ortaya yüreğinizi koymanızı bekliyorum.

Tanrı nasıl ki, geçmişte çağırdığı kimselerin “ben yapamam” diyen cevaplarını kabul etmeyip onları görevlendirdiyse, bu gün de sizden gelecek “ben yapamam” cevabını kabul etmeyecektir. Öyleyse sizler ya bu çağrıya edeceksiniz ya da çağrısından habersiz yaşayan Hristiyanlar gibi verimsiz bir şekilde yaşamaya devam edeceksiniz.

Bu noktada bakış açınızı değiştirmeniz gerekiyor. Kendi gücünüze, kendi bilginize, kendi yeterliliğinize ya da yetersizliğine odaklanmayın; ama Tanrı'nın yapabilirliğine bakın. İşıya Tanrı'nın görkemini gördüğü anda günahlılığı ile yüzleşince “mahvoldum, günahlıyım, günahlı bir halk arasındayım” düşüncesiyle büyük bir korku yaşamıştı. İşıya kendi günahını görürken ve Tanrı'nın yüceliğine tanık olurken; Tanrı bu günahlı halka “kim gidecek” diye sorunca; İşıya “ben giderim, beni gönder” diye cevap verdi (İşıya 6:5, 8).

Sizin çağrınız İşıya'nın çağrısından daha değil. Söz yalnız onun için yazıya geçirilmedi; diri Tanrı Sözü bu gün de size soruyor: “Mesih hizmeti için kim gidecek?” Tanrı sizden “ben gideyim, beni gönder” demenizi bekliyor.

Bakış açınızı değiştirin: Müjde'nin yaşamları dönüştüren gücüne odaklanın. Sizler lütuf döneminde yaşayan Tanrı çocuklarıdır, Mesih sizleri bağışladı, kutsal vaftiz tacını aldınız. Bakış açınızı değiştirin: Tanrı'nın vaatlerine ve bereketlerine sarılın; ve her gün öyle çıkın yola. Sizler “gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin” diyen çağrılmış havarilerin hizmetine layık görüldüğünüz için sevinerek yola çıkın.

Ailenizle, akrabalarınızla, komşularınızla Müjde'yi paylaşın; Mesih'in kilisesi büyüsün ve güçlensin diye Müjde'yi herkesle paylaşın. O zaman Tanrı bildirisinin ve Kutsal Ruh'un gücünü tecrübe edeceksiniz. İnsan bilgeliğine değil, Tanrı'nın bilgeliğine dayanarak Müjde'yi duyurduğunuzda Tanrı'nın sizde etkin olan gücünün diri tanıkları olarak hizmet edersiniz.

Siz kendi zayıflıklarınıza değil de Mesih'e ve Müjdesi'ne odaklanarak yola çıktığınızda, sanırım Pavlus'un şu ayetlerdeki tecrübesi sizlerin yaşamında da anlaşılır olacaktır:

1.Korintliler 2:1 Kardeşler, Tanrı'yla ilgili bildiriye duyurmak için size geldiğimde, söz ustalığıyla ya da üstün bilgelikle gelmedim.

2 Aranızdayken, İsa Mesih'ten ve O'nun çarmıha gerilişinden başka hiçbir şey bilmemeye kararlıydım.

3 Size zayıflık ve korku içinde geldim, tir tir titriyordum!

4 Sözüm ve bildirim, insan bilgeliğinin ikna edici sözlerine değil, Ruh'un kanıtlayıcı gücüne dayanıyordu.

5 Öyle ki, imanınız insan bilgeliğine değil, Tanrı gücüne dayansın.